

Plukovník gšt. ing. Miroslav Rybák

ÚTOČNÁ OPERACE zahájená bez použití

Vláda i vedoucí vojenští činitelé USA jsou si vědomi ohromných úspěchů Sovětského svazu zejména v rozvoji raketových jaderných zbraní strategického určení a jejich mohutných ničivých účinků. Jsou si vědomi té skutečnosti, že v případě rozpoutání jaderné války i jejich země by byla vystavena mohutným ničivým jaderným úderům. To bylo důvodem toho, že změnili své názory na možný charakter a způsoby války proti socialistickým zemím.

Současná vojenská doktrína USA i NATO — „strategie pružné reakce“ — kromě jaderné války předpokládá možnost řešení politicko-vojenských cílů s použitím jenom klasických prostředků ničení i v omezené válce v Evropě.

Sovětská vojenská strategie se řídí leninskými zásadami a opírá se o marxisticko-leninskou metodologii. Předpokládá, že v závislosti na politické situaci a používaných zbraních světová válka ve své podstatě může být jaderná i bezjaderná. Může být zahájena a po určitou dobu vedena jenom s použitím klasických prostředků ničení a v jejím průběhu může dojít k přechodu k použití jaderných zbraní.

Je zřejmé, že v bezjaderné etapě války můžeme dosáhnout jen omezených cílů. Výsledky bojové činnosti v této etapě mohou však mít velký vliv na další průběh války. Čím hlouběji proniknou naše vojska na území nepřítelů, čím více zničí jeho jaderných prostředků, letectva i pozemních vojsk, tím příznivější podmínky vytvoří pro činnost našich svazů (svazků) při přechodu k použití jaderných zbraní. Aktivní a rozhodná činnost pozemních vojsk a letectva může vést k úplnému narušení mobilizačních opatření nepřítelů, může zabránit aktivaci jaderných minových zátarasů, popřípadě některé státy nepřátelské koalice vyřadit z války.

Názory pravděpodobného nepřítele na vedení bojové činnosti s použitím klasických prostředků ničení s následujícím přechodem k použití jaderných zbraní

Bojová činnost pozemních vojsk se zahájením války může mít různý charakter. V závislosti na situaci, vojska mohou vést obrannou nebo útočnou činnost, v jejichž průběhu mohou vznikat střetná sražení a boje. Nehledě na to, že při cvičeních na evropském válečném poli v počátečním období války procvičují štáby a vojska NATO především obrannou činnost. **Základním a hlavním způsobem bojové činnosti NATO zůstává útok.** Nepřítel předpokládá vést útok s cílem ovládnout zájmové prostory na území států Varšavské smlouvy. Před přechodem k útočné činnosti pravděpodobně dojde k přeskupení vojsk NATO k zesílení prvního operačního sledu zálohami a svazky, mobilizovanými a nově vytvářenými na válečném poli.

Přechod k obraně předpokládá nepřítel v případě, že protivník předejde vojska NATO v úderech a včasném rozvinutí útočné činnosti, a že vznikne nevýhodný poměr sil. Systém obrany vojsk NATO se člení v podstatě do tří prvků:

- zabezpečovací prostor;
- přední obranný prostor;
- prostory rozmístění druhých sledů a záloh.

Příprava, obsazení a obrana zabezpečovacího a předního obranného prostoru je záležitostí armádních sborů a divizí prvního sledu. Systém obrany skupiny armád a polní armády se skládá z obranných pásem armádních sborů prvního sledu a z prostorů rozmístění druhých sledů a záloh armád a skupiny armád.

Hloubka zabezpečovacího pásma (pásma příkrytí státní hranice) může dosahovat 15 až 50 km i více. Přední okraj tohoto pásma zpravidla prochází podél státní hranice a na některých směrech může být i ve větší vzdálenosti od ní.

První pásmo obrany je bezprostředně za zabezpečovacím pásmem obrany (pásmem příkrytí hranice), zpravidla v terénu výhodném pro zaujetí obrany. Podle zkušeností z některých posledních cvičení vojsk NATO přední okraj probíhal v hloubce 25 až 70 km od státní hranice. První pásmo obrany zaujímají hlavní síly bránících se vojsk a jeho hloubka může dosahovat 30 km.

Vedení obranné činnosti s použitím klasických zbraní bude mít řadu zvláštností. Dává-li nepřítel v podmínkách vedení války s použitím jaderných zbraní přednost mobilní obraně, založené především na použití jaderných zbraní a vysokých manévrovacích schopností vojsk především k protiúderům a protiztečím, pak při vedení obrany s použitím klasických zbraní často používá jen pozici obranu založenou na úporném držení výhodných obranných čar. V takovém případě však obrana zpravidla nebude souvislá a předem připravená. Bude mít převážně ohniskový charakter a bojové sestavy vojsk budou rozptýleny podél fronty i do hloubky. Široce bude používat tanky zakopané v zemi, protitankové prostředky a zátarasý všeho druhu.

Při rozboru názorů velení NATO na vedení bezjaderné války zdůrazňují, že nepřítel **ve snaze dosáhnout svých agresivních cílů může v kterýkoli okamžik přejít k použití jaderných zbraní.**

Při přechodu k použití jaderných zbraní může nepřítel v některém případě použít z počátku jen taktických jaderných prostředků, v jiných případech může přejít k okamžitému hromadnému jadernému úderu. Tento druhý způsob je pravděpodobnější, neboť odpovídá cílům použití jaderných zbraní — způsobit

rozhodující porážku vojskům protivníka a změnit poměr sil a prostředků ve svůj prospěch.

Při hodnocení možností nepřítele ještě předpokládám, že k zahájení války bez použití jaderných zbraní bude zřejmě nepřítel potřebovat určitý čas k uskutečnění mobilizačních opatření k zesílení mírového počtu svých vojsk. Předpoklad je, že za takovýchto podmínek před zahájením války bude existovat období zvýšeného napětí. Důkazem toho jsou i zkušenosti z příprav fašistického Německa před napadením Polska (1939) a Sovětského svazu (1941).

Zvláštnosti frontové armádní útočné operace zahájené bez použití jaderných zbraní s následujícím přechodem k jejich využití.

Útočná operace vedená klasickými prostředky ničení, v jejímž průběhu dojde k použití jaderných zbraní, je charakterizována celou řadou zvláštností. Tyto zvláštnosti spočívají především v tom, že hlavní úlohu při zahájení ničení protistojících sil nepřítele mají svazky (fronty a armády) pozemních vojsk, neboť raketové vojsko nebude použito a možnosti dálkového letectva při ničení objektů nepřítele v hloubce jeho sestavy jsou omezeny.

Hlavními palebnými prostředky bude dělostřelectvo, tanky a letectvo. Zákonitě vzniká **nutnost značného soustředování těchto sil a prostředků na směrech úderů vojsk**. Například k tomu, aby armáda mohla uskutečnit průlom obrany nepřítele na úseku 8 km fronty musí přisunout do 480—560 hlavní a dosáhnout tak střední požadované hustoty okolo 60—70 hlavní na 1 km průlomu. Zdůrazňuji, že jde o soustředění paleb dělostřelectva, tanků a úderů letectva k ničení odporů nepřítele ve stanoveném úseku průlomu.

Úplné porážky nepřítele můžeme dosáhnout jen při rozhodném soustředění úsilí vojsk, sil a prostředků na vybraných směrech úderů frontu i armád. Z toho vyplývá i další zvláštnost takovéto operace, tj. vytváření **silných uskupení vojsk** na rozhodujících směrech, schopných rozbít nepřítele ve střetném sražení (boji), prolomit obranná pásma a rozhodně pronikat do hloubky sestavy nepřítele.

V útočné operaci frontu bez použití jaderných zbraní vystupuje do popředí **úloha frontového letectva**. Ve skutečnosti frontové letectvo je nejmohutnějším prostředkem ničení raketových prostředků, taktického letectva, operačních záloh a míst velení nepřítele. Možnosti letecké armády i při maximálním úsilí v prvé dva dny operace budou však omezeny, neboť letecká armáda bude plnit úkoly v rámci letecké operace, vedené s cílem způsobit rozhodující porážku letectvu na válčišti.

Všechny tyto skutečnosti mají vliv na **způsoby ničení nepřítele**. Je zřejmé, že současně ničit nepřítele do celé hloubky jeho operačního učenění nebude možné. Proto ničení nepřátelských uskupení bude postupné, v závislosti na pronikání svazků do hloubky operačního učenění nepřítele.

Základním způsobem vedení útočné operace budou sladěné údery dělostřelectva, letectva a rozhodný útok vojsk do hloubky i do stran nepřátelských uskupení s cílem jejich rozdrobení, obklíčení a zničení po částech. Z toho vyplývá, že k dosažení úspěchu v operaci má zvláštní význam těsná součinnost utočících jednotlivých uskupení vojsk mezi sebou, se sousedy a letectvem.

Charakteristickou zvláštností útočné operace bude i to, že vojska budou přinucena vést bojovou činnost v podmínkách nebezpečí použití jaderných zbraní. To vyžaduje přijmout příslušná opatření při plánování a vedení bojové činnosti.

Příprava útočné operace

Příprava útočné operace s použitím klasických prostředků ničení obsahuje tatáž opatření jako při přípravě této operace s použitím jaderných zbraní. Zahrnuje: přijetí rozhodnutí a zpracování plánu operace, stanovení úkolů vojskům a jejich přípravu k bojové činnosti v různých podmínkách zahájení války, přípravu výchozího položení, nahromadění materiálních prostředků, organizaci stranickopolitické práce, organizaci všech druhů zabezpečení, velení vojskům a udržení vysoké bojové pohotovosti vojsk ke splnění stanovených úkolů. Na obsah a pořadí jejich plnění bude mít velký vliv situace, která vznikne v době přijetí rozhodnutí a plánování operace.

Obsah a hloubka úkolů frontu i armád v útočné operaci bez použití jaderných zbraní budou stejné, jako v podmínkách jejich použití. Tempo útoku vojsk a doba splnění stanovených úkolů budou však odlišné. Vzhledem k tomu příprava operace bude mít některé zvláštnosti.

Při přípravě rozhodnutí velitele frontu určujeme nejen pořadí a způsoby ničení nepřítele klasickými zbraněmi, ale zároveň přijímáme i opatření, která zabezpečují rychlý přechod k vedení bojové činnosti s použitím jaderných zbraní. Proto zvlášť důležitý význam má výběr a určení směru hlavního i druhých úderů, způsobů ničení nepřátelských uskupení, stanovení operačního učlenění vojsk frontu, volba prostorů nebo čar zasazení druhých sledů.

V operaci zahájené bez použití jaderných zbraní je výhodné vést směr hlavního úderu na nejslabší místo operačního učlenění nepřítele s cílem dosáhnout zničení především toho uskupení nepřítele, na němž je závislá pevnost jeho obrany. Na základě získaných zkušeností z válečných her můžeme učinit závěr, že front v útočné operaci bez použití jaderných zbraní bude provádět dva údery a armáda nejčastěji jen jeden, i když v podmínkách použití jaderných zbraní jich může být více.

Operační učlenění vojsk frontu musí zabezpečovat vytvoření silných úderných vojsk na určitou dobu, dosažení rozhodné převahy v silách a prostředcích nad nepřítelem na určených směrech. Musí zabezpečit rychlé narůstání úsilí, tempa útoku a rozhodné pronikání do hlubokého týlu nepřítele, zachycení z chodu důležitých prostorů a objektů. Přitom úderná uskupení vojsk vytváříme tak, aby se nestala výhodným cílem jaderných úderů nepřítele v případě přechodu k jejich použití. Úderná uskupení vlastních vojsk spolehlivě bráníme před údery vzdušného nepřítele.

Při přípravě útočné operace, která může být zahájena s použitím i bez použití jaderných zbraní, vzrůstá význam **organizace součinnosti**.

Velmi podrobně musí štáby zpracovat a sladit způsoby možného odrazení nepřítele proniknuvšího na naše území, první jaderný úder frontu, útočnou činnost vojsk k využití účinků prvního jaderného úderu strategických jaderných sil a sil frontu a způsob plnění úkolů bez použití jaderných zbraní.

Provedení útočné operace bez použití jaderných zbraní je nutné na první den operace velmi podrobně časově i prostorově sladit:

- odrazení prvního hromadného úderu letectva nepřítele,
- přelet vlastního letectva a přechod státní hranice vojsky,
- způsoby překonání zón PVO nepřítele letectvem a zničení vojsk nepřítele vyčleněných k překrytí státní hranice prvosledovými svazky armád,
- způsob vyjítí vlastních vojsk k prvnímu obrannému pásmu nepřítele, jeho palebné umlčení a činnost hlavních sil prvosledových divizí při průlomu obranného pásma nepřítele.

Na další dny útočné operace pozornost při organizaci součinnosti zaměřuje se především na sladění činnosti vojsk k ničení jednotlivých uskupení protivníckých sil nepřítele. S menší podrobností řeší se otázky součinnosti do splnění bližšího úkolu a orientačně do splnění úkolu armád prvního sledu.

K odražení možné agrese nepřítele front a armády předem vytvářejí vhodné uskupení vojsk **ve výchozím položení**.

Nutnost přípravy výchozího položení vojsk je odůvodněna:

— vysokým stupněm pohotovosti prostředků jaderného napadení a silných uskupení vojsk nepřítele na válčišti;

— možností nenadálého úderu a nebezpečím proniknutí nepřítele na naše území.

Výchozí položení budou vojska frontu připravovat a zaujímat zpravidla v období zvýšeného politického napětí, jestliže takovéto období před zahájením války vznikne.

Ve své podstatě půjde o to, aby vojska frontu (armád), do doby zahájení útočné operace ženijně připravila a zaujala na našem území takovou sestavu, která by umožňovala odrazit nenadále napadení nepřítele, maximálně snížit účinky jaderných úderů nepřítele na naše vojska, uskutečnit jaderný úder v případě varianty jaderné války a vytvořit potřebné úderné uskupení k vedení rozhodné útočné činnosti.

V případě proniknutí nepřítele na naše území sestava vojsk frontu (armád) ve výchozím položení musí zabezpečovat zastavení a úplné zničení úderného uskupení nepřítele. K tomu účelu vojska budují obranná postavení a pásma s ženijními zátarasy, připravují protizteče apod.

Z těchto hledisek těžiště přípravy výchozího položení spočívá v ženijní přípravě terénu v příslušném pásmu armády a frontu s cílem maximálně využít ochranných vlastností terénu.

Na pravděpodobných směrech možných úderů nepřítele je účelné budovat v plném rozsahu hluboce členěnou obranu. Divize prvního sledu budují a zaujímají první pásmo obrany s předním okrajem 20—40 km od státní hranice. Touto vzdáleností se vylučuje možnost zničení vojsk palbou dělostřelectva a snižují se možnosti použití taktických jaderných prostředků nepřítele.

Před prvním pásmem obrany budují se obranná postavení pro útvary a jednotky bojového zabezpečení, které spolu se ženijními překážkami vytvářejí zabezpečovací pásmo k překrytí státní hranice, s předním okrajem 3—5 km od státní hranice. V tomto pásmu připravují se palebná postavení pro dělostřelectvo a oddíly taktických raket.

Divize druhého sledu zaujímají prostory vhodné pro vytvoření druhého pásma obrany ve vzdálenosti 50—70 km od předního kraje prvního pásma obrany. Druhosledové armádě i zálohám frontu určují prostory soustředění a pásma, v kterých odpovídají za udržení pořádku, ničení výsadek a diverzantů.

Pro raketové vojsko, vojsko PVO připravují se ve výchozím položení hlavní a záložní palebná postavení, pro letectvo skrytá letiště. Budují se místa velení.

Kromě toho v celém pásmu frontu ve výchozím položení připravují se komunikace pro přechod vojsk do rozhodného útoku, čáry rozvinutí k protiztečím, protiúderům, pásma ženijních zátarasů, jakož i klamné prostory rozmístění vojsk a míst velení.

Vybudované výchozí položení v tomto rozsahu zabezpečuje:

- efektivní použití všech sil a prostředků frontu,
- účinnou ochranu proti ZHN, aktivní vedení PVO,

- silnou protitankovou obranu na možných tankových směrech,
- plné využití manévrovacích možností vlastních vojsk jak při přechodu do útoku, tak i při vedení obranného boje, nepřetržitou součinnost a pevné velení.

Stupeň připravenosti výchozího položení bude záviset především na délce trvání období zvýšeného politického napětí, to znamená na době, která bude k dispozici na jeho vybudování. Vezmeme-li v úvahu, že výchozí položení se bude připravovat skrytě, převážně v noci, potom podle operačních propočtů jsou vojska frontu schopna toto výchozí položení v plném rozsahu vybudovat za 8—12 dnů. Velký význam v tomto směru má stupeň připravenosti vlastního území již v mírových podmínkách.

Vojska frontu jsou schopna zaujmout vybudované výchozí položení přibližně v průběhu dvou nocí.

Ničení nepřítele v zabezpečovacím pásmu bez použití jaderných zbraní

Vojska frontu mohou přejít k útočné činnosti z posádek, z prostorů rozptýlení po bojovém poplachu, nebo z výchozího položení. Nejvýhodnějším způsobem přechodu vojsk k útočné činnosti v podmínkách použití jen klasických prostředků ničení je z připravených ženíjně vybudovaných prostorů ve výchozím položení, ve kterých se vojska včas předem rozvinula v potřebné sestavě.

Výhodným způsobem přechodu vojsk do útoku je přechod státní hranice prvosledovými svazky současně s údery letectva. Na některých směrech může být v případě nutnosti i palebná příprava. Při ničení nepřítele v zabezpečovacím pásmu se zahájením útoku na jedněch směrech mohou vzniknout střetná sražení s nepřítelem a na jiných směrech vojska frontu budou prolamovat nepřátelskou obranu. Není vyloučeno, že na některém směru, kde se podařilo nepříteli dosáhnout převahy sil a prostředků, nepřítel skuteční mohutný úder a část vojsk frontu (armády) bude dočasně donucena přejít do obrany.

Nejvýhodnějším způsobem nepřítele ve střetném sražení je předstihující palebný úder a nenadálý rozhodný úder především tankových divizí do boků hlavních sil nepřítele, a to ještě do doby, dokud tyto síly nepřítele nebudou rozvinuty. Přitom část sil nepřítel poutá čelně.

Na těch směrech, kde naše svazky budou nuceny dočasně přejít do obrany s cílem nedopustit proniknutí nepřátelských uskupení do hloubky na naše území, je třeba nepříteli způsobit vážné ztráty palbou všech zbraní a tím vytvořit výhodné podmínky k přechodu k aktivní činnosti.

Velký význam při ničení nepřítele bez použití jaderných zbraní má rozhodná činnost vojsk. Vysoká tempa útoků vždy byly charakteristickými ukazateli úspěšného vedení útočné operace. V letech Velké vlastenecké války vojska dosahovala 20—25 km a v některých operacích 30—40 km za den. V souběžných podmínkách možností vojsk ještě více vzrostly. Mohou dosahovat, jak uvádí i polní řád, při průlomu nepřátelské obrany 25—30 km a při rozvíjení úspěchu v hloubce nepřátelské obrany do 50 km za den. K dosažení vysokého tempa útoku musí vojska využívat mezer v sestavě nepřítele. Směle pronikat do hloubky jeho sestavy, vycházet do boků a do týlu jeho svazků a obcházet uzly odporů.

S přechodem k útočné činnosti je třeba zvláštní pozornost věnovat vyhledávání a ničení prostředků jaderného napadení nepřítele. Ke splnění tohoto úkolu především se využívá frontové letectvo, dělostřelectvo, speciální tanko-

vé odřady i vzdušné výsadky. Průlom obranných čar se uskutečňuje především z chodu, s širokým využitím mezer v bojových sestavách nepřítele.

Důležité je nedopustit odchod vojsk nepřítele na připravené obranné čáry a nedat mu možnost organizovat systém palby. Nepodaří-li se vojskům proložit obranu nepřítele z chodu, průlom obrany organizují s krátkou přípravou a uskutečňují jej na základě přesného průzkumu palebného systému nepřítele po mohutné palebné přípravě.

Hlavní úsilí vzdušného i pozemního průzkumu musí být zaměřeno nejen na zjištění prostředků jaderného napadení, sestavy vojsk letectva a prostředků PVO nepřítele, ale i na **zjištění předpokládané činnosti nepřítele především z hlediska možného použití zbraní hromadného ničení**. Objekty, které mají být ničeny jadernými údery, musí být neustále pod stálým průzkumným dozorem. Úsilí prostředků protiradioelektronické činnosti je nutné usměrňovat především k narušení radiotechnického systému velení letectva a PVO nepřítele, k narušení velitelských sítí armádních sborů nepřítele, které působí na směr hlavního úderu frontu (armády).

Přechod vojsk frontu k použití jaderných zbraní a rozvíjení úspěchu

S přechodem k použití jaderných zbraní začíná kvalitativně nová etapa v průběhu frontové operace. Obě bojující strany se budou snažit změnit situaci ve svůj prospěch a způsobit rozhodující porážku nepříтели. K dosažení úspěchu při přechodu k použití jaderných zbraní bude mít zvláštní význam včasné zjištění **bezprostřední přípravy** nepřítele k jadernému napadení. I když nepřítel se bude snažit všemi způsoby utajit tuto přípravu, bude nucen uskutečňovat celou řadu opatření, na základě kterých je možné vyhodnotit jeho zámysl. Takovými příznaky mohou být: přeprava na letiště a zavěšování jaderných pum u letounů, přesun z vyčkávacích do palebných postavení operačně taktických raket a bezpilotních prostředků MACE, přeskupování vojsk v dotyku, zvýšená činnost meteorologické služby a další.

Organizace a provedení prvního jaderného úderu v průběhu útočné operace frontu se zásadním způsobem liší od úderu se zahájením války. Vojska obou stran budou rozvinuta a větší část z nich bude vystavena účinkům jaderných zbraní. Značné ztráty v této době mohou být způsobeny i prostředky jaderného napadení. V těchto podmínkách je třeba zodpovědně přistupovat k určení objektů nepřítele, k výběru palebného prostředku i potřebné kilotonáže pro ničení určených objektů.

Složitost, rychlé změny v situaci a hluboké vklinění vojsk zřejmě vždy nemožní, aby velení frontu mohlo určit objekty nepřítele pro všechny palebné prostředky, zúčastňujících se prvního jaderného úderu. Často bude nutné, aby velitelé armád a mnohdy i velitelé divízi sami řešili výběr objektů a cílů pro své raketové prostředky, na základě konkrétní situace svých vojsk a stanovených bojových úkolů. V každém případě tyto údery musí být ale sladěny s údery frontu i armád. Zkušenosti z válečných her ukazují, že je výhodné, aby velení frontu plánovalo jaderné údery k ničení operačně taktických prostředků nepřítele, jeho druhých sledů, záloh, prostředků PVO a míst velení. Přitom respektuje stanovenou čáru, od níž plánují údery strategické jaderné síly. Ničení taktických prostředků jaderného napadení nepřítele a taktéž jeho provedlových vojsk je výhodné ponechat na rozhodnutí velitelů armád a divízi.

Před zahájením prvního jaderného úderu vojska uskutečňují všechna opatření z hlediska ochrany vojsk (OPZHN). Zvláštní pozornost soustřeďují na bojové sestavy, zejména na těch směrech, kde byla vytvářena rozhodující převaha v silách i prostředcích nad nepřítelem. Rovněž je nutné **upřesnit úkoly vojskům** včetně otázek součinnosti s cílem usměrnit činnost vojsk na rychlé využití výsledků vlastních jaderných úderů.

V důsledku jaderných úderů na obou stranách situace na frontě se podstatně změní. Na obou stranách vzniknou mnohá zničení, závaly, požáry, mohou vzniknout pásma radioaktivního zamoření a v případě zničení přehrad může dojít k zatopení rozsáhlých oblastí. Některá uskupení nepřítele mohou být značně oslabena, anebo mohou plně ztratit svoji bojeschopnost. Zřejmě se však nepodaří ani nám vyhnout se velkým ztrátám způsobeným jadernými údery nepřítele. Za takovéto situace štáb fronty (armády) organizuje a uskutečňuje opatření k likvidaci následků jaderných úderů, v první řadě k obnově narušeného velení a bojeschopnosti vojsk. Především bude získávat údaje o stavu podřízených vojsk, o radiační situaci a stanoví rozsah ztrát i pohotovost svazků k plnění bojových úkolů. Ke zjištění těchto nutných údajů, podle zkušeností z válečných her, štáb frontu bude potřebovat okolo 8 hodin (i více), štáb armády okolo 5 až 6 hodin.

Po prvním jaderném úderu všechna vojska frontu na všech směrech nebudou moci současně obnovit útočnou činnost. Některé divize mohou zahájit útok za několik hodin po jaderných úderech, jiné budou však donuceny v důsledku velkých ztrát vytvářet smíšené oddáry a teprve pak budou schopny přejít do útoku; některé divize bude nutné vyvést do nových prostorů, přeorganizovat je, doplnit osobami a technikou. Po prvním jaderném úderu nemůže však v žádném případě dojít k přerušení bojové činnosti vojsk. Vojska pokračují jednotlivými nebo skupinovými jadernými údery v ničení nově zjištěných důležitých a dosud bojeschopných cílů nepřítele.

V některých případech bude třeba, aby štáby včas upřesnily plány útočné operace, úkoly armádám a svazkům na základě vzniklé konkrétní situace po prvním jaderném úderu. Především musí včas vydat nařízení a usměrnit činnost vojsk k využití výsledků vlastních jaderných úderů a k zastavení pronikajících úderných uskupení nepřítele, které si zachovaly svoji bojeschopnost. K tomu v nejnutnější míře organizují součinnost. Souběžně s tím štáby řídí opatření k likvidaci následků zbraní hromadného ničení.

Všechny tyto úkoly všech stupňů plní v krátkých časových normách, což bude bezesporu vyžadovat vynaložení ohromného úsilí.

* * *

V tomto článku jsem rozvedl jen nejdůležitější otázky této široké problematiky. Chtěl jsem zdůraznit především celou řadu zvláštností v útočné operaci vedené klasickými prostředky ničení, ve srovnání s operacemi v jaderné válce.

V průběhu vedení útočné operace bez použití jaderných zbraní budou vojska ničit silného a technicky dobře vyzbrojeného nepřítele.

Samotný přechod vojsk frontu k použití jaderných zbraní bude nejdůležitějším a nejodpovědnějším okamžikem celé operace. Bude to vyžadovat nepřetržitě sledovat přípravy nepřítele, udržovat ve stále pohotovosti prostředky jaderného napadení a včas upřesnit úkoly k využití vlastních jaderných úderů.